

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 27676

гр. София, 19.12.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в закрито заседание на 19.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **1704** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във вр. с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по молба от Столична община, представлявана от кмета Т., подадена чрез пълномощник, за изменение на решение № 21729 от 30.10.2024 г. по адм. д. № 1704/2022 г. на АССГ в частта за разноските, присъдени на жалбоподателя. В молбата се сочи, че предвид реално извършената работа по делото и неговата фактическа и правна сложност, определеното в съдебния акт възнаграждение не отговаря на реалната и предоставена правна помощ и защита, която е била в значително по-голям обем. Претендира изменение на решението в частта за разноските, касаещи извършените разноски за адвокатско възнаграждение и иска присъждане на пълната сума, както е претендирана със списъка по чл. 80 ГПК.

Ответникът ръководителят на Управляващия орган на Оперативна програма "Регионално развитие" 2014-2020 г., чрез юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на молбата за изменение на решението в частта за разноските по съображения, изложени в писмен отговор.

АССГ намира искането за изменение на съдебния акт в частта за разноските за допустимо като подадено в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК.

Разгледано по същество, то е неоснователно.

С решение № 21729 от 30.10.2024 г. по адм. д. № 1704/2022 г. на АССГ, съдът е отменил Решение № РД-02-36-130/03.02.2022г, предмет на спор по делото и е осъдил МРРБ да заплати на СО разноски по делото в размер на 13 700лв. .

В хода на съдебното производство от страна на ответника е направено възражение за

прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Процесуалният представител на ръководителя на УО обоснова възражението с липсата на основание за промяна в размера му преди и след спиране на производството по делото.

С решението съдът приема, че искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателно, но предвид направеното своевременно възражение за прекомерност, конкретната фактическа и правна сложност на спора, липсата на доказателствени искания, приема, че в полза на СО да бъдат присъдени разноски в общ размер на 13700 лв. При определяне размера на претендираните съдебни разноски е съобразено решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС.

Предвид изложеното съдебният състав приема, че няма основания да измени решение № 21729 от 30.10.2024 г. по адм. д. № 1704/2022 г. по описа на АССГ в частта за разноските, поради следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и с оглед направеното пред съда възражение за прекомерност, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗАДв). Размерът на адвокатското възнаграждение, по аргумент от чл. 36, ал. 2 ЗАДв, следва да бъде справедлив и обоснован, и не по-нисък от предвиденото в наредба на Висшия адвокатски съвет (ВАДвС) - в случая Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредба № 1/2004 г.). Следователно следва да бъдат съобразени три обстоятелства при определяне дължимия размер на адвокатско възнаграждение: 1. то трябва да е справедливо; 2. обосновано и 3. да съответства на предвидения в съответната наредба минимум. По последния критерий е налице произнасяне на СЕС с решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/2022, с което същият се приема, че чл. 101, § 1 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС), във връзка с чл. 4, § 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС) трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите (каквато е Висшият адвокатски съвет в България), би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, § 1 ДФЕС, като в тези случаи следва да се провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приетата наредба цели да се създадат гаранции за осигуряване на качествена адвокатска услуга, която да предлага подходяща защита на правата и интересите на страните в съдебното производство. В Наредбата обаче, както е посочил и СЕС, липсват критерии, въз основа на които да се прецени дали действително разписаните размери са справедливи и обосновани, съответно легитимната цел може да се постигне, като съдът сам прецени кой размер е справедлив и обоснован по смисъла на

чл. 36, ал. 2 ЗАДв с оглед всички обстоятелства по делото, а не само спрямо материалния интерес, присъстващ като единствен ориентир в приетата от професионалната организация наредба. Материалният интерес на спора може да бъде индикация за степента на сложност на спора, но не би трябвало да се тълкува като единствен критерий за това. Съобразяването на всички други обстоятелства, характеризиращи делото, категорично обслужва по-добре интересите на страните, състоящи се в справедливо остойностяване на заплатеното от спечелилата страна.

Предвид изложеното при определянето на размера на адвокатското възнаграждение, което по аргумент от чл. 36, ал. 2 ЗАДв следва да бъде справедливо и обосновано, съдът следва да се ръководи от всички обстоятелства, свързани с конкретния обем и сложност на извършената дейност.

В случая по образуваното пред съда производство съдът се е произнесъл по законосъобразността на индивидуален административен акт, издаден на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ / сега ЗУСЕФСУ,/ за определяне на финансова корекция поради извършени нарушения на ЗОП. Спорът не е усложнен от фактическа страна и това се потвърждава от обстоятелството, че по делото е проведено едно заседание, в което по искане на жалбоподателя е изискана преписката на хартиен носител, въпреки прилагането ѝ на електронен носител, а в следващото съдебно заседание същото е обявено за решаване. Не са събирани доказателства и не е разменяна значителна кореспонденция между страните. Със свое определение съдът е отменил хода по същество на делото и е спрял производството, като след отпадане на причината за това, същото е възобновено. Последвало е ново съдебно заседание, в което делото е обявено за решаване. Настоящата инстанция счита, че при своевременно направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение по преценка на съда и съобразно възприетата от него правна и фактическа сложност на спора, е допустимо да се намали и съответно присъди адвокатския хонорар и под нормативно установения минимум по наредбата, приета към ЗА. Преценката е конкретна и следва да е в съответствие с обичайните размери на възнагражденията за сходни дела, при съобразяване на конкретиката на казуса и процесуалната активност от процесуалния представител на страната.

По изложените съображения възнаграждението за тази инстанция, което настоящият състав на АССГ намира за справедливо и обосновано, е в размер на 12 000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК във връзка с чл. 144 АПК, АССГ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искане на СО за изменение на решение № 21729 от 30.10.2024 г. по адм. д. № 1704/2022 г. на АССГ в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: